

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

EN TRO – EN GEMENSAM RÄTTFÄRDIGHET

Efesierbrevet 4:5 • Predikan G8B 2021-12-19 (Fågelbergskyrkan) • Johnny Lithell

INLEDNING

Vi fortsätter vår långsamma vandring genom Efesierbrevet. Idag har vi kommit till det fjärde kapitlets femte vers som vi började titta på för en vecka sedan. Om du följt med i predikningarna tidigare minns du att det är i ett sammanhang där Paulus börjar tillämpa all den undervisning han gett i de tre första kapitlen och den första övergripande tillämpningen han ger handlar om församlingens enhet. Han uppmanar församlingen att vandra värdigt den kallelse de fått, och att de ska göra allt de kan för att bevara andens enhet med ödmjukhet, mildhet, tålmod och överseende kärlek. Sedan gör han en sjufaldig uppräkningslista som handlar om församlingens enhet. Vi är en kropp och har en Ande, ett hopp, en Herre, en tro, ett dop och en Gud som är allas Far.

Varje vecka när vi har gått igenom de här orden har vi konstaterat att varje ord lägger en grund för församlingens enhet. Församlingen är enad eftersom vi är *en* kropp, eftersom vi har *en* Ande och *ett* hopp och så vidare.

Förra veckan tittade vi på orden "en Herre" och såg att vi har en gemensam identitet som är formad av Jesus Kristus. Idag har vi kommit fram till orden "en tro" som handlar om att vi alla har en gemensam rättfärdighet. Vi kan alla åtnjuta ett gemensamt liv och ett gemensamt hopp eftersom vi har samma tro, det vill säga samma sorts rättfärdighet som för oss in i detta liv. Jag ska förklara vad jag menar och jag lägger upp det i tre punkter.

Först ska vi titta lite kort på vilken sorts tro Paulus talar om i vår vers. Vid första anblicken kan man tolka det på lite olika sätt, men jag hoppas kunna visa att det går att ringa in med ganska stor precision. Den andra punkten kallar jag för "förklarad rättfärdig" och där vill jag helt enkelt göra en utläggning av vad Guds rättfärdiggörelse av oss syndare innebär, särskilt i sammanhanget av församlingens enhet. Till sist vill jag i den tredje punkten säga något om hur den här enheten kan förstöras och brytas när vi missförstår och missbrukar den här tron som vi har gemensam.

I. VILKEN SORTS TRO TALAR PAULUS OM?

Låt oss alltså gå in i den första punkten: vilken sorts tro är det Paulus talar om?

Inte en subjektiv tro

Ja, man kan tänka lite olika här, som jag nämnde tidigare. Dels finns det de som tänker att när Paulus talar om "en tro" så handlar det om en subjektiv känsla av tro, att vi alla i

församlingen eller alla kristna känner tron likadant. Man menar att det är ett sorts sinnestillstånd som vi delar.

Jag skulle säga att det är en felaktig slutsats. Inte minst för att Paulus talar om enhet. Han vill ge församlingen en grund för varför de ska göra allt de kan för att bevara enheten. Då fungerar inte subjektiva känslor, eftersom det helt enkelt inte stämmer med verkligheten. Allt annat han talar om är objektiva verkligheter, saker utanför oss själva som vi kan se på och förstå att de gör oss till ett i vår lokala församling.

Inte en omfattande tro

Det måste alltså vara något objektivt. Men också här kan man tänka olika. Det handlar alltså om något objektivt man tror på. Då finns det vissa som tror att Paulus talar om ett helt läromässigt system – som en hel omfattande trosbekännelse, ungefär som Heidelbergkatekesen eller 1689 års Baptistbekännelse.

Men det måste gå bort, dels för att det förstås vore anakronistiskt att läsa in en hel bekännelse som inte skrevs förrän 1500 år senare. Men också för att Paulus talar om *en* tro. Man måste inte hålla till allt som Heidelbergkatekesen lär för att kunna kallas kristen. Dessutom säger Paulus senare i Efesierbrevet 4, i vers 13, att allt eftersom församlingen mognar när vi fram till en större enhet i tron. Det måste innebära att det som vi alla delar är en icke förhandlingsbar kärna i vår tro, utifrån vilken vi sedan kan växa. Vi måste alltså inte vara överens om precis allting, men vi kommer att växa i enhet tills den dag då vi ska få se allting klart.

Den tro som delas av alla

Den tro som Paulus talar om måste alltså vara en tro som delas av alla. Det är en objektiv tro, inte ett känslotillstånd. Det är något som kan och bör definieras. Det är evangeliets kärna. Det är vad vi måste tro för att överhuvudtaget kunna kalla oss kristna. Så vad är det då? Låt oss gå till den andra punkten.

II. FÖRKLARAD RÄTTFÄRDIG

Jag kallar alltså punkten för ”förklarad rättfärdig”. Jag skulle vilja ge det allra mest grundläggande i det vi kallar för evangeliet och sedan försöka visa vad som är den springande punkten som Paulus talar om i vår text.

Det största problemet i världen

Det största problemet i den här världen är att den som har skapat allt, Allsmäktig Gud, har dömt varje människa till evig fördömmelse eftersom vi alla har övergett den väg vi är skapade till. Vi har gjort uppror mot honom och satt vårt största hopp och gett vår djupaste lojalitet till andra saker och inte till honom.

Vi har bytt ut den odödliga Gudens härlighet mot olika njutningar i skapelsen (Rom 1:23). Det finns ingen som är rättfärdig, inte en enda (Rom 3:10). Vårt naturliga sinne är satt i fiendskap mot Gud. Och ingen i detta upproriska tillstånd kan leva i harmoni med Gud (Rom 8:7-9). I vårt naturliga tillstånd är vi alla på väg mot helvete och mörker. Av naturen är vi vredens barn (Ef 2:3). Guds vrede uppenbaras från himlen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycker sanningen (Rom 1:18). Hela

skapelsen är lagd under förgängelse och längtar efter att befrias från sitt slaveri (Rom 8:20-21).

Så både naturen, vårt eget samvete och Guds ord gör det tydligt att varje människa står med skuld inför Gud, utan ursäkt (Rom 1:20-21; 2:14-15; 3:19). Det ska komma en dag då Guds vrede ska drabba världen (Matt 3:7; Rom 2:5; Kol 3:6; Upp 6:17). Herren Jesus ska uppenbaras med sina mäktiga änglar i flammande eld och straffar den som inte vill veta av Gud och dem som inte lyder vår Herre Jesu evangelium. De ska bli straffade med evigt fördärv, bort från Herrens ansikte och hans härlighet och makt (2 Thess 1:7-9). Det är fruktansvärt att falla i den levande Gudens händer (Hebr 10:31).

Det här är det största problem som finns i hela världen. Att vi är på väg till helvetet. Att Gud har dömt oss till evigt fördärv, eftersom vi gjort uppror mot honom och satt vår största glädje till andra saker. Allt är förlorat och ska göras om intet.

Det är detta uppror från vår sida som är orsaken till all världens lidande. Det innebär att allt vi har att göra med i våra liv – alla våra relationer, alla våra tankar är förvridna. Syndens mörka fingeravtryck och förödande konsekvenser finns överallt.

Det innebär att om det vore möjligt att reversera, att upphäva eller kasta om vår förtvylade situation – hur det än skulle gå till eller vad det än skulle innebära – så skulle det förändra allt. Precis allt skulle påverkas.

Det innebär också att om du visste hur denna förtvylade situation kunde omvändas och hur Guds vrede kunde blidkas, och du ägnade ditt liv åt att njuta av det och berätta om det för andra så skulle du ha ägnat ditt liv åt högsta tänkbara syfte. Det vore inte ett förslösat liv, utan ett väl levt liv – ett liv i tjänst för andra. Vilket oerhört förtroende att ha blivit anförtrodd med lösningen på alltings korruption och eviga fördömelse.

Och du vet. Du vet hur Guds vrede kan användas och allting kan upprättas. Gud har sänd sin Son Jesus Kristus för att förklara syndare rättfärdiga. Det får obeskrivliga och eviga konsekvenser.

Gud är för dig (Rom 8:31)

I Romarbrevet 8:31 får vi se en av de mest fantastiska bilderna på hur Guds vrede har vänts bort. Låt oss gå dit.

Romarbrevet 8:31 (SFB-15)

^aVad ska vi nu säga om detta? Om Gud är för oss, vem kan då vara emot oss?

Vad ska vi nu säga om detta, det vill säga alla de saker Paulus har talat om i de åtta första kapitlen av Romarbrevet. Vad är nyttan med allt det här? Jo, ”om Gud är för oss, vem kan då vara emot oss?”

Här ser vi hur allt är annorlunda. Gud är för oss och inte emot oss med sin vrede. All hans oändliga makt, hans oändliga visdom, hans oändliga godhet verkar oupphörligt för evigt för vårt bästa. Han låter allt ske för vår helighet och vår glädje och godhet. Han låter all sin makt och godhet och vishet gå in i detta. Denna oändliga Gud är *för* dig och inte längre mot dig. Det bådär för en lycka som är bortom allt du kan föreställa dig.

Det är mot bakgrund av detta, att Gud är för oss, som Paulus frågar retoriskt, ”vem kan då vara emot oss?” Svaret är: ingen. Men hur hänger det ihop? Vi lider ju hela tiden. Titta i vers 36,

Romarbrevet 8:36 (SFB-15)

³⁶[...]För din skull dödas vi dagen lång, vi räknas som slaktfår.

Så vad menar han när han säger att ingen kan vara emot oss?

Han menar att vad de som dödar oss dagen lång menar för ont, menar Gud för gott (1 Mos 50:20). I det ögonblicket är du inte bara en segrare, utan – vers 37 – en *överväldigande* segrare. Därför att du har redan allt. Ingen kan fördärva dig. Ingen kan förstöra dig. Ingen kan hålla dig från din största glädje. De kan ta ditt liv, men det kommer bara att föra dig in i en glädje som är bortom ord. Ingen kan framgångsrikt vara mot dig eftersom den oändligt gode och allsmäktige Guden är för dig.

Han bevisar att han är för dig (Rom 8:32)

Titta i vers 32.

Romarbrevet 8:32 (SFB-15)

³²Han som inte skonade sin egen Son utan utlämnade honom för oss alla, hur skulle han kunna annat än att också skänka oss allt med honom?

Här har vi beviset att Gud är för oss och att han inte tänker hålla någonting tillbaka för att föra oss in hans ofattbara glädje, nämligen att han höll inte tillbaka när han utgav sin egen Son för vår skull. Han gjorde det för vår skull. Det är beviset för att han är helt och hållet för oss. Om han inte höll tillbaka sin egen Son som han älskat i all evighet, då kommer han inte att hålla tillbaka någonting i sin oändliga makt eller vishet för ditt bästa. Ingenting! Han låter allt samverka till ditt goda. Annars skulle Kristus ha dött förgäves.

Ingen kan anklaga, fördöma eller skilja (Rom 8:33-35)

Titta i vers 33,

Romarbrevet 8:33 (SFB-15)

³³Vem kan anklaga Guds utvalda?

Svaret är: ingen. Men kan det verkligen stämma? Jesus blev överöst av falska anklagelser. Paulus levde ständigt med falska anklagelser. Och både du och jag har upplevt mer än en gång hur anklagelserna har haglat. Satan skjuter sina brinnande pilar hela dagen på oss. Så vad menar Paulus? Han menar att ingen anklagelse kommer att få något fäste. Alla helvetets demoner kan kasta sina anklagelser mot dig, men ingenting kommer att hållas emot dig.

Gud förklarar oss rättfärdiga

Varför? Se resten av vers 33,

Gud är den som frikänner.

Nu har vi kommit fram till den springande punkten. Gud är den som frikänner. Det är juridiskt språkbruk. Det målar upp scen av en himmelsk rättegång. Där finns någon som är anklagad, det är du. Du är skyldig. En fiende till Gud, helt upptagen av att gå din egen väg och göra vad du själv vill. Och så finns det en åklagare och mängder av vittnen. Och deras

anklagelser flyger. Du känner dem. Alla är sanna. Du kommer ihåg dem alla. Och så finns det en domare. Allsmäktig, fullkomligt rättfärdig och Allvetande Gud.

Men i denna rättegång får ingen av anklagelserna något fäste. De är sanna, men domaren bortser från allting. Både de allra minsta och de mest groteska. Han förklarar dig oskyldig. Ja, han förklarar dig rättfärdig. Han kröner dig med heder och ära.

Romarbrevet 8:34,

Romarbrevet 8:34 (SFB-15)

³Vem är det som fördömer?

Svaret är: ingen. Frågan är hur det är möjligt. Hur kan den Gud som är fullkomligt rättfärdig höra alla dessa sanna anklagelser och ändå frikänna dig? Det låter som nepotism och korrupktion, eller? Hur kan den som är skyldig slippa sitt straff i en domstol som ska vara fullkomligt rättvis?

Paulus svarar i fortsättningen av versen,

Kristus Jesus är den som har dött

För att känna kraften i det, gå tillbaka till den tredje versen i samma kapitel. Det är en av Bibelns allra viktigaste verser som förklarar det här.

Romarbrevet 8:3 (SFB-15)

³Det som var omöjligt för lagen, svag som den var genom den köttsliga naturen, det gjorde Gud genom att sända sin egen Son som syndoffer, till det yttre lik en syndig människa. I hans kropp fördömde Gud synden.

Jesus hade ingen synd. Paulus säger att han till det yttre var lik en syndig människa. Men han hade ingen synd. Han var helt fläckfri. Så varför sände Gud honom som ett syndoffer?

Jesaja 53:5 (SFB-15)

⁴Han blev genomborrad för våra brott,
slagen för våra synder.
Straffet blev lagt på honom
för att vi skulle få frid,
och genom hans sår är vi helade.

Han dömdes i vårt ställe. All den synd som är vår bar han i vårt ställe.

Så,

Romarbrevet 8:34 (SFB-15)

³Vem är det som fördömer? Kristus Jesus är den som har dött, ja, än mer, den som blivit uppväckt och som sitter på Guds högra sida och vädjar för oss.

Fadern frikänner oss och förklarar oss rättfärdiga för att Kristus dog i vårt ställe. Och i den scen som Paulus målar upp står Kristus som vår försvarsadvokat. Han försöker inte förmildra omständigheterna genom att peka på att vi egentligen menade väl eller att vi innerst inne är goda personer. Inte heller försöker formulera känslomässiga argument som ska försöka väcka Faderns sympati och bortse från det onda vi gjort. Nej, allt han gör är att peka på sitt eget offer. Straffet är redan utdömt och priset är betalat. Allt går tillbaka på Kristus; på hans fullkomliga liv och på hans död då han krossades under Guds vrede i vårt ställe.

Så, bara för att slutföra resonemanget från Romarbrevet 8, det leder till vers 35,

Romarbrevet 8:35 (SFB-15)

³⁵Vem kan skilja oss från Kristi kärlek? Nöd eller ångest, förföljelse eller svält, nakenhet, fara eller svärd?

Svaret är: ingenting. Här har vi den totala omvändningen av Guds vrede. Gud är för oss och inte emot oss, i hela hans oändliga väsen. Vem kan anklaga oss? Ingen! Vem kan fördöma oss? Ingen! Vad kan skilja oss från Kristus? Inget! Eftersom Gud har förklarat oss rättfärdiga, Kristus har dött för oss och Guds kärlek bevarar oss.

När Martin Luther upptäckte det här i Romarbrevet förändrades allting. Tidigare hade han sagt att ”om jag kunde tro på att Gud inte var vred på mig så skulle jag hoppa på huvudet av glädje.” Och när han såg allt det här som jag just har talat om så sa han. ”Det kändes som om jag var helt och hållet född på nytt och hade klivit in genom paradiset öppna portar.”

Anledningen till att Luther var så glad var att han så väl förstod Guds vrede och sin egen synd. Därför var det så ofattbart goda nyheter för honom. Och det ställer frågan till oss: är det här goda nyheter för oss? Eller varför tänker du att Gud ska vända bort sin vrede mot dig? För att du är en så god person? I så fall vill jag varna dig så kraftfullt jag bara kan. Det är en väg som leder till evigt fördärv.

Guds verk

Men låt mig bara gå tillbaka till det som jag kallade den springande punkten. Allt detta hör till den kärna av tro som vi alla delar för att överhuvudtaget kalla oss kristna. Men det går att beskriva ännu mer kärnfullt och Paulus gör också det på många andra ställen.

Till exempel kan vi titta i början av Romarbrevet. Han säger i det första kapitlets 16:e vers,

Romarbrevet 1:16-17 (SFB-15)

¹⁶Jag skäms inte för evangeliet. Det är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror, juden först men också greken. ¹⁷I evangeliet uppenbaras rättfärdighet från Gud, av tro till tro, som det står skrivet: Den rättfärdige ska leva av tro.

En rättfärdighet från Gud som vi får tag på genom tro. Här har vi den tro som Paulus talar om i Efesierbrevet 4:5. Anledningen att Gud vänder bort sin vrede finns alltså inte på något sätt i oss, utan i den rättfärdighet som finns i Kristus. Genom att vi tror på Kristus och handlar efter hans ord, det vill säga, står fasta i den tron förenas vi med Kristus och får del av hans rättfärdighet. Det är alltså en främmande rättfärdighet; en rättfärdighet som kommer utifrån. Det är otroligt viktigt. Det handlar inte om någonting vi kan åstadkomma.

Det är det här som är den stora poängen i Galaterbrevet. Anledningen att Paulus skrev Galaterbrevet var att det hade kommit ett antal personer från Jerusalem och fört in främmande läror i församlingarna i Galatien. De påstod att Paulus hade rätt när han predikade att vi förklaras rättfärdiga genom tro, men att han hade fel när han sa att *allt* handlar om tro. De hade sagt något i stil med att om personerna i Galatien ville bli verkliga kristna så måste de genomgå den judiska omskärelsen.

Det fick Paulus att gå genom taket. Och han skrev det här glödande brevet där han rasar över hur lätt de övergav hans evangelium för att gå tillbaka till laggärningar, det vill säga att försöka bygga sig en egen rättfärdighet inför Gud. Han fortsatte att säga att om man gör några som helst tillägg till att tro och förtrösta på Kristus för all sin rättfärdighet, om man

bara försöker att bättra på med lite av vår egen godhet så har man ett annat evangelium som inte alls är något evangelium utan bara ännu en gärningslära. Det går inte att lägga till något och förbättra Kristi fullbordade försoningsverk. Det enda vi kan göra är att ta emot det som en gåva genom tro.

Poängen är att det är Guds verk från början till slut. Det är en rättfärdig som kommer från Gud. Det är vad den kristna tron handlar om. Paulus säger i Romarbrevet 4:5,

Romarbrevet 4:5 (SFB-15)

⁵Men den som utan gärningar tror på honom som förklarar den ogudaktige rättfärdig, han får sin tro tillräknad som rättfärdighet.

Vi har inga gärningar. Vi har inget att berömma oss av. Men vi tror på Kristus och vi får vår tro tillräknad som rättfärdighet.

Lägger våra synder på Kristus

Och än en gång: hur går det till? Låt oss titta på Romarbrevet 3:23-26,

Romarbrevet 3:23-26 (SFB-15)

²³Alla har syndat och saknar härligheten från Gud, ²⁴och de förklaras rättfärdiga som en gåva, av hans nåd, därför att de är friköpta av Kristus Jesus. ²⁵Honom har Gud ställt fram som en nådastol genom tron på hans blod. Så ville han visa sin rättfärdighet, eftersom han i sitt tålmod hade lämnat de tidigare begångna synderna ostraffade. ²⁶I den tid som nu är ville han visa sin rättfärdighet: att han både är rättfärdig och förklarar den rättfärdig som tror på Jesus.

Gud har framställt Kristus som en nådastol, som en propitiation, där han låter sin vrede och syndens straff krossa hans egen Son så att syndaren ska kunna gå fri och förklaras rättfärdig. Det här är den kristna trons hjärta. Utan det här finns ingen kristen tro. Det här är den tro som alla håller till och står fasta i. I oss själva har vi inget att berömma oss av. Vi är i desperat behov av räddning. Men,

2 Korinthierbrevet 5:19 (SFB-15)

¹⁹Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv. Han tillräknade inte människorna deras överträdelser[...].

Jesaja 53:6 (SFB-15)

⁶[...]Men all vår skuld lade Herren på honom.

Och,

2 Korinthierbrevet 5:21 (SFB-15)

²¹Han som inte visste av synd, honom gjorde Gud till synd i vårt ställe, för att vi i honom skulle bli rättfärdiga inför Gud.

Ja, vänner, jag är frestad att fortsätta, för egentligen finns det så mycket mer att säga. Men samtidigt finns det inte alls mer att säga. Det här är kärnan. Han som inte visste av synd, det vill säga, Kristus – honom gjorde Gud till synd och krossade i vårt ställe för att vi som tror på honom skulle kunna förklaras rättfärdiga inför Gud. Det här är vår gemensamma rättfärdighet. Vi är en gemenskap av återlösta syndare. Vi har ingenting annat än Kristus att berömma oss av. Vi är inte frälsta för att vi är så kloka eller för att vi tillhör någon särskild etnicitet eller någon särskild samhällsklass eller för att vi gör särskilt goda gärningar. Det enda vi har är tomma händer. Allt det goda vi har går tillbaka till Gud.

Det är den tro vi alla har fått given. Det finns inte flera sorters tro i den här meningen. Det är det här eller något annat som inte är vad Bibeln lär.

Låt oss då gå till den tredje punkten och fundera på vad som kan bryta den här enheten i tron.

III. HUR VI KAN BRYTA ENHETEN

Vad jag menar här är att den här tron där all rättfärdighet går tillbaka till Gud är något som går emot alla våra mänskliga tendenser. Vi vill så gärna sätta upp våra egna system för att bygga vår egen rättfärdighet. Vi vill så gärna känna att vi är lite bättre än alla andra. Dessutom har vi så lätt att bli upptagna av andra saker att Kristus inte längre är allt vi har att berömma oss av. Allt det här kommer att allvarligt skada vårt andliga väl och därmed också skada enheten i församlingen.

Det finns många sätt som vi kan gå vilse i de här frågorna. Men jag försöker att dela upp dem i två kategorier.

1. Genom att förneka Kristi centralitet

Den första kategorin är villfarelser där vi på olika sätt förnekar Kristi absoluta centralitet i vår frälsning. Det finns mängder av människor som påstår att de är på väg till himlen och att deras synder är förlåtna bara för att de tror på en kärleksfull gud som bara kan förlåta oss när vi ber om det. Bara vi ber så förlåter han. De nämner inte ett ord om Kristus, de behöver inget kors eller något annat. Gud bara förlåter.

Det är en allvarlig villfarelse som kommer att leda till evigt fördärv. Om Gud bara kunde bortse från din ondskan och förlåta den vore han inte en god Gud. Han vore en korrupt gud som låter ondskan passera. Nej, ditt problem är att han är oändligt god, eftersom du inte är det. Enda sättet för Gud att förlåta är genom korset där han utgav sin Enfödde Son, den som han älskar att lida och dö i vårt ställe. Alla system som tappar bort Jesu absoluta centralitet är villfarelser.

I samma kategori har vi dem som säger att de tror på Jesus, men som helt enkelt inte står kvar när stormen kommer. Det är vad Nya testamentet beskriver som falska bekännare.

Jesus berättar liknelsen om såningsmannen som sådde säd, där en del av säden slår rot omedelbart och allt verkar vara en stor framgång, men så fort lidandet kommer så visar det sig att det inte fanns några rötter. När Guds ord sås så blir det olika reaktioner på det. Vissa gör stora och omedelbara bekännelser om tro, men i själva verket finns det inget verkligt liv. Andra hör och börjar vilja följa Jesus, men blir så upptagna av världsliga bekymmer och bedräglig rikedom att det andliga livet kvävs. Hos åter andra tycks Jesu ord ha liten betydelse till en början. Men det slår rot och växer och så småningom har det vuxit och burit mycket frukt.

Kristens resa – Medgörlig

När huvudpersonen Kristen i Bunyans "Kristens Resa" skulle ge sig av försökte folket i Fördärvets stad att hindra honom. De ropade att han var galen som gav sig av för att söka Himlastaden. Kristen träffade herr Envis (Obstinate) som gick med honom en kort, kort stund. Så fort han fick bara skymten av vad Kristen var på väg för att göra sa han "Prat! Bort med din bok!" Och så säger han till sin vän Medgörlig (Pliable), "Kom nu, granne

Medgörlig, låt oss vända om och gå hem utan honom. Det finns alltid en samling förrtyckta galenpannor... [som] är klokare i sina egna ögon än sju män med förnuft." Men Medgörlig vill fortsätta att följa med Kristen. Och så gick de och samtalade med varandra. Kristen berättade om det underbara arv som väntar och Medgörlig blev entusiastisk. Men plötsligt kom de till ett träsk och eftersom de inte såg sig för satte de ner sina fötter där. Träsket hette Misströstan. Då blev Medgörlig irriterad. Han trodde minsann att de skulle gå till Himlastaden och få rättfärdighetens kronor och vita kläder och att alla tårar skulle torkas från deras ögon. Vad var nu det här?! Och så säger han,

Är det här den lycksalighet du hela tiden har talat om? Om det går så här illa redan i början, vad kan vi då inte vänta oss innan vi når resans slut? Om jag bara kommer härifrån med livet i behåll, så får du gärna ha "det härliga landet" för dig själv. Och därmed gjorde han ett par förtvivlade ansträngningar, och kom upp ur dyn på den sida av träsket som låg närmast hans hem. Så for han iväg, och Kristen såg honom aldrig mer.

Johannes första brev 2:19, "de har gått ut från oss, men de hörde aldrig till oss. Hade de hört till oss skulle de ha blivit kvar hos oss."

Om man fortsätter att läsa i Pilgrims Resa, vad var det som hände med Medgörlig? Bunyan berättar att när Medgörlig hade kommit tillbaka till sitt hem så kom hans grannar för att besöka honom.

Några kallade honom en vis man eftersom han hade vänt om, och andra kallade honom dåre för att han satt sig själv på spel genom att följa Kristen, åter andra hånade honom för hans feghet och sa:

"Sannerligen, när man väl gjort en djärv satsning, så skulle man väl inte vara så feg att man gav upp efter några motigheter."

Så Medgörlig satt tyst och skamsen bland dem. Men till sist fattade han mod, och då bytte alla ton och började förlöjliga den stackars Kristen bakom hans rygg. Där lämnar vi Medgörlig.

En alltigenom tragisk figur.

2. Genom att lägga till

Om den första kategorin var att förneka Kristi centralitet, att inte vilja betala priset, att helt enkelt inte känna allvaret av vad som står på spel, så är handlar den andra kategorin om att lägga till ytterligare saker för att skapa en egen sorts rättfärdighet. Vi tar med något eget till Gud och säger "titta här, vad duktig jag är! Nu måste du väl ändå tycka om mig?" Titta vad bra jag ber! Titta vad generös jag är med mina pengar! Titta vad bra jag är på att hjälpa andra!

Men Gud är inte imponerad av din godhet. Tvärtom, du framstår som farisén i Jesu liknelse i Lukasevangeliets 18:e kapitel.

Lukasevangeliet 18:9-14 (SFB-15)

9För några som var säkra på att de själva var rättfärdiga och som föraktade andra berättade Jesus också denna liknelse: 10"Två personer gick upp till templet för att be. Den ene var farisé och den andre tullindrivare. 11Farisén stod och bad för sig själv: Gud, jag tackar dig för att jag inte är som andra människor: roffare, brottslingar, äktenskapsbrytare eller som den där tullindrivaren. 12Jag fastar två gånger i veckan, jag ger tionde av allt jag får in. 13Men tullindrivaren stod långt borta och vågade inte ens lyfta blicken mot himlen, utan slog sig mot bröstet och bad: Gud, förlåt en syndare som mig. 14Jag säger er:

Han gick hem rättfärdig, inte den andre. Var och en som upphöjer sig ska bli förödmjukad, men den som ödmjukar sig ska bli upphöjd."

Så fort vi sätter vår ära och stolthet i något annat än Jesus så har vi förlorat evangeliet. Vi skadar oss själva andligt och vi skapar splittring i församlingen.

AVSLUTNING

Kära vänner, om vi så arbetade och svettades och fastade och bad i tusen år så skulle vi ändå inte vara närmare frälsningen än vi är just nu. Det finns inget i oss själva som räknas; allt finns i Kristus. Det är den tro som förenar oss. Om det är goda nyheter för dig; du tror på det och håller fast vid det så är du en kristen. Om du av någon anledning inte håller fast vid det kan jag inte annat än vädja till dig att släppa allt du håller fast vid och vända om.